

РЕШЕНИЕ

№ 29007

гр. София, 19.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в
публично заседание на 01.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **5559** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 10а, ал. 4 от Закона за чужденците в Република Б., във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Б. М. К., гражданин на Република Т., чрез адвокат К. Г. срещу отказ от 13.03.2025 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“ на съветник-консул, при генералното консулство на Република Б. в [населено място], Република Т..

В жалбата се сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен, като издаден при допуснато съществено нарушение на административно-производствените правила и при несъответствие с материално-правни разпоредби.

Твърди се, че основанийето, на което е отказано издаване на исканата виза – чл. 17, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ е бланкетно, т.е. административният орган е длъжен да изложи съответни мотиви, каквито в случая липсват. Така на практика оспореният акт е лишен от мотиви и нарушава изискването за форма по чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК.

И. са доводи за невярност на изложените в административен акт твърдения, че дружеството А. Г. А. Е. Е. И. Ве Тиджарет Л. Ш. (наричано за краткост по-нататък само „турското дружество“), вписано в дирекция „Търговски регистър“, в [населено място], чиито търговски представител е Б. М. К. няма необходимия оборот. От представените данъчните декларации за 2023 г. и 2024 г. се установяват декларирани значителни приходи, в турски лири с равностойност над 1 мил. български лева, което отговаря на изискването на чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ.

Посочва се, че оспореният отказ е мотивиран с чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, който е идентичен с чл. 21, пар. 1, б. б) и чл. 32, т. 1, б. а) ii на Регламент № 810/2009. Съдът на ЕС дава широка свобода на държавите членки в прилагането на тези разпоредби, но това не ги освобождава от

задължението за преценка на индивидуалното положение на кандидата за виза, което в разглеждания казус не е съобразено от административния орган.

Изложени са оплаквания за нарушение на административнопроизводствените правила и на чл. 35 от АПК.

В подкрепа на релевираните доводи е цитирана многобройна практика на ВАС.

С допълнителна молба от 09.06.2026 г., във връзка с дадените от съда указания, са изложени и допълнителни оплаквания за нарушение на гарантирани от ЕКПЧ права и свободи.

Посочено е, че липсата на мотиви нарушава правото на ефективно средство за защита (чл. 13 от ЕКПЧ) или правото на справедлив процес (чл. 6 от ЕКПЧ), защото така на практика се оспорването става невъзможно. Посочена отново практика на ВАС и СЕС.

По време на проведеното по делото открито заседание оспорващият не се явява. Пълномощникът му адвокат К., поддържа жалбата. Претендира разноски.

Ответникът по жалбата, не се явява, не се представлява и не взема становище по жалбата.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Със заявление, подадено на 07.01.2026 г. в генералното консулство на Република Б. в [населено място], Република Т., Б. М. К., е кандидатствал за издаване на виза за дългосрочно пребиваване.

Към заявлението са представени следните документи: 1. Копие от паспорт, издаден от компетентните турски власти, 2. Сертификат № 4826 от 18.12.2025 г., издаден от Председателя на Българската търговско-промишлена палата (БТПП), видно от който, в Единния търговски регистър на БТПП е вписано търговско представителство с наименование А. Г. А. Е. Е. И. И. Ве Тиджарет Л. Ш. – неюридическо лице, без право на стопанска дейност, с адрес: [населено място], [улица], вх. А, ет. 3, ателие 9. Представител по право в Република Б. е Б. К., гражданин на Република Т., 3. Решение № [ЕГН] от 25.05.2024 г., на Председателя на Българската търговско-промишлена палата (БТПП), с което се вписва в Единния търговски регистър на БТПП търговско представителство с наименование А. Г. А. Е. Е. И. И. Ве Тиджарет Л. Ш. – неюридическо лице, без право на стопанска дейност, с адрес: [населено място], [улица], вх. А, ет. 3, ателие 9, със сфера на дейност: услуги и дейности за делови контакти: проучване на възможности за инвестиции, проучване на възможности за ремонт и поддръжка на водоплавателни средства, контакти с компании, 4. Удостоверение, издадено от агенцията по вписванията за вписването на търговско представителство на турското дружество А. Г. А. Е. Е. И. И. Ве Тиджарет Л. Ш., 5. Годишна програма за целите и дейностите на търговското представителство, 6. Договор за наем от 10.12.2025 г., видно от който, „Шикле” ЕООД отдала под наем на Б. К., гражданин на Т., свой собствен недвижим имот, находящ се в [населено място], [улица], вх. А, ет. 3, ателие 9, за срок от 18 месеца и при месечен наем от 615 евро. Към договора е приложена и нотариално заверена декларация, с която собственикът на имота, предоставя на Б. М. К. право да се регистрира на адреса на имота, 7. Справка за съдимост, издадена от Министерство на правосъдието на Република Т., Главна дирекция „Съдимост и статистика”, видно от която за Б. М. К. няма данни за съдебна регистрация и за архивирана съдебна регистрация, 8. Удостоверение от 10.12.2025 г., издадено от „Д Банк” АД, клон С., видно от което Б. М. К. притежава по сметка в банката 12 441 лева, 9. Извлечение от семейния регистър на [населено място], показващо семейни връзки на Б. М. К., 10. Удостоверение, издадено от Дирекция „Търговски регистър”, И., за актуално състояние на А. Г. А. Е. Е. И. И. Ве Тиджарет Л. Ш., от което се установява, че турското дружество е регистрирано през 2011 г., с капитал от 100 000 турски лири и съдружници Н. К. и Б. К., 11. Удостоверение от Министерство на финансите и хазната на Република Т., Администрация по

приходите от 13.11.2025 г., видно от което А. Г. А. Е. Е. И. И. Ве Тиджарет Л. Ш. няма задължения с изтекъл падеж към 13.11.2025 г., 12. Застрахователна полица за сключена медицинска застраховка за чужденци, пребиваващи в Б. за Б. К., със срок на валидно от 19.12.2026 г. до 18.12.2027 г.

Разглеждайки подаденото заявление, компетентният административен орган е намерил, че чужденецът не е доказал целта и условията на планирания престой. Като допълнителен аргумент е посочено, че фирмата няма доходи за 2024 г. Не може да докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване, ТП се използва единствено с цел получаване на виза. Лицето не отговаря на изискванията на чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ, в частта за изискуем оборот на фирмата за преходните две години. Не е обосновано откриване на представителство на фирма, която няма дейност и не генерира оборот.

Като доказателства по делото са приети Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025 г., с която Министерът на външните работи, на основание чл. 34 от Наредбата за условията за издаване на визи и определяне на визовия режим, наричана за краткост по-надолу, само Наредбата, е определил длъжностните лица, които вземат решения за отказ за издаване на виза на основание чл. 10 от Закона за чужденците и Заповед № 6/13.02.2025 г. на генералния консул на Република Б. в [населено място], Република Т., с която А. З., завеждаща консулската служба, е определен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формуляри за отказ за издаване на виза.

Освен изброените по-горе писмени доказателства, оспорващият е представил: 1. Данъчно удостоверение № 23116/17.11.2025 г., видно от което А. Г. А. Е. Е. И. И. Ве Тиджарет Л. Ш. е заплатило през 2023 г. корпоративен данък в размер на 645 846 турски лири, 2. Декларация за корпоративен данък за 2023 г., подадена от А. Г. А. Е. Е. И. И. Ве Тиджарет Л. Ш. е реализирало приходи в размер на 140 758 976 турски лири (2 609 418,05 евро, по днешен фиксинг на БНБ, бел. на докладчика), разпределило печалба в размер на 1 937 539 турски лири и е декларирало данък в размер на 645 846 турски лири. 3. Декларация за корпоративен данък за 2023 г., подадена от А. Г. А. Е. Е. И. И. Ве Тиджарет Л. Ш. е реализирало приходи в размер на 63 247 856 турски лири (1 172 501,40 евро, по днешен фиксинг на БНБ, бел. на докладчика) и е декларирало загуба в размер на 4 473 596 турски лири. 4. Декларация за извършваните дейности от страна на търговски представител на А. Г. А. Е. Е. И. И. Ве Тиджарет Л. Ш. през 2024 г. и 2025 г.

Като доказателство по делото, във връзка с извършена по чл. 30 от Наредбата процедура от компетентна служба за административен контрол на чужденците при ОД на МВР, [населено място] е прието становище от 11.03.2026 г., от началник на група „Миграция“, при ОД на МВР, [населено място]. В същото е посочено, че при направените проверка на адрес: [населено място], кв. Възрожденци, бл. 22 е установено лицето П. Я., който е посочил, че познава М. К., комуто Я. е предоставил достъп до имота. С него има сключен договор за наем. Не знае дали ще се установи в Б..

В становището е направен извод, че адресът е фиктивен, защото там са регистрирани и други лица и реално чужденецът няма как да живее и да пребивава там.

Предвид на противоречивите данни, ОД на МВР, [населено място] е дала отрицателно становище за издаване на виза на М. К..

Видно от приетото становище на Заместник-председателя на ДА „Национална сигурност“, агенцията е дала отрицателно становище за издаване на виза на Б. М. К., гражданин на Република Т.. Като мотиви за това становище е посочено, че лицето не отговаря на изискванията на чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ, защото липсва изискуем оборот на фирмата за преходните две години. Не е обосновано откриване на представителство на търговско дружество, което няма дейност и не генерира оборот за 2024 г. Лицето не може да докаже целта и условията на заявеното

пребиваване. Целта е единствено получаване на виза.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: оспореният отказ е връчен на Б. М. К. на 13.03.2026 г. Жалбата е подадена директно в АССГ, от адвокат Г., чрез КЕП на 25.03.2026 г., т.е. в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна - адресат на индивидуалния административен акт, подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспореният отказ за издаване на виза е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР - приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г., обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.), съгласно който в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. В случая административният акт е подписан от завеждащ Консулската служба при генералното консулство на Република Б. в [населено място], Република Т., който е оправомощен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение № 7 и № 8 към чл. 34, ал. 2 от НУРИВОВР.

Съгласно чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр по образец, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанията за отказа.

В случая обжалваният административен акт е издаден в предвидената от закона форма. В отказа за издаване на виза са посочени както правните (чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ), така и фактическите основания за издаването му - фирмата няма доходи за 2024 г. Не може да докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване, ТП се използва единствено с цел получаване на виза. Лицето не отговаря на изискванията на чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ, в частта за изискуем оборот на фирмата за преходните две години. Не е обосновано откриване на представителство на фирма, която няма дейност и не генерира оборот.

В разглеждания казус е безспорно, че Б. М. К. е подал искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване, на основание чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ, във връзка с чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ.

След проведена процедура по чл. 30, ал. 1 от Наредбата, видно от цитираното по-горе писмо, обективизираща извършена от ОД на МВР, [населено място] проверка, дирекцията е възразила срещу издаване на виза, с мотиви, подробно изложени в цитираното по-горе становище.

Настоящият съдебен състав намира, че не следва да обсъжда становището на ОД на МВР, [населено място], защото независимо от съвпадението на имената на оспорвания и лицето, което е било проверявано, е очевидно, че проверката се отнася за друго лице. Жалбоподателят в настоящето производство е наел имот в [населено място], а не в [населено място].

По отношение на отрицателното становище на ДА „Национална сигурност“, съдът намира следното.

Без съмнение, според чл. 4, ал. 1, т. 14 от ЗДАНС, Държавна агенция "Национална сигурност" извършва дейности за защита на националната сигурност от посегателства, насочени срещу националните интереси, независимостта и суверенитета на Република Б., териториалната цялост,

основните права и свободи на гражданите, демократичното функциониране на държавата и гражданските институции и установения в страната конституционен ред, свързани с миграционни процеси.

Съдът не възприема мотивите на ДАНС, послужили за издаването на отрицателно становище, защото те не са свързани със защитата на националната сигурност, каквато е основната функция на агенцията, а се базират на хипотези, предположения и несъществуващи обстоятелства.

Настоящият съдебен състав не може да се съгласи с довода, че при отрицателно становище на ДА „НС“, компетентният административен орган, оторизиран с правомощия да издава визи, действа при условията на обвързана компетентност. Становището на ДА „НС“ псъставлява изискуемо съгласие, според чл. 53 от АПК, на друг орган, различен от водещия производството орган, чиито акт се оспорва. Доколкото това становище е част от производството по издаване на крайния акт, то не подлежи на самостоятелен съдебен контрол, но подлежи на проверка за законосъобразност именно в съдебното производство поради липсата на друг ред за защита (вж. решение № 3921/14.04.2025 г. по адм. д. № 1750/2025 г. на ВАС и др.). В тази връзка следва да се посочи, че според чл. 22, ал. 4 от ЗЧРБ, разрешението по ал. 1, т. 4 (разрешението за пребиваване на чужденец, издавано от службите за административен контрол на чужденците) се издава след писмено становище от Държавна агенция "Национална сигурност", което има задължителен характер за дирекция "Миграция" и за отдел/сектор/група "Миграция" при областните дирекции на Министерството на вътрешните работи. Т.е. в ЗЧРБ ясно е посочено, за кои органи е задължително становището на ДА „НС“, като сред тях не са дипломатическите и консулските органи, оторизирани да издават визи.

Дори да се приеме, че становището на ДА „НС“ има някакво обвързващо правно значение за консулските длъжностни лица, в разглеждания казус, от анализа на събраните и описани подробно по-горе документи, се установява, че това становище не съответства на действителните факти от значение за спора.

По силата на чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ, разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 и са представители на чуждестранно търговско дружество, представило документи за: данъчна изрядност, за годишен оборот в размер най-малко на 100 000 лева или тяхната равностойност в чуждестранна валута, изчислена по официалния курс на Българската народна банка, валиден в деня на приемане на редовните документи за регистрация на търговското представителство в Българската търговско-промишлена палата, придобит за период от всяка от две последователни години преди регистрацията на търговското му представителство; удостоверение за актуално състояние на чуждестранното лице, издадено не по-рано от 6 месеца и с валидност 6 месеца от датата на издаването му от съответния компетентен орган по регистрацията, съобразно националното му законодателство; тези обстоятелства се удостоверяват при издаването на сертификат от Българската търговско-промишлена палата в резултат на предоставени от чуждестранното лице официални документи от страната по регистрацията на търговското дружество; разрешение за пребиваване на това основание могат да получат до двама представители на чуждестранното търговско дружество; при постъпило искане за продължаване срока на пребиваване на това основание Българската търговско-промишлена палата издава нов сертификат след деклариране от търговския представител на извършената от него дейност в периода на предходното пребиваване и в изпълнение на програмата за дейността на представителството; наличие на

доказателства за офис, осъществени представителни действия и/или взаимоотношения с български партньори и удостоверение за актуално състояние на чуждестранното лице с валидност 6 месеца от датата на издаването му; чуждестранното лице е задължено в 30-дневен срок от настъпването на промяна в обстоятелствата в своята регистрация да представи удостоверение за актуално състояние, издадено не по-рано от 6 месеца от съответния компетентен орган по регистрацията, съобразно националното му законодателство; търговското представителство е задължено в 7-дневен срок от настъпила промяна в обстоятелствата по регистрацията на представителството да ги декларира писмено в Българската търговско-промишлена палата, която своевременно уведомява за това дирекция "Миграция"; при наличие на данни, че търговското представителство не отговаря на законовите изисквания, компетентните държавни органи информират Българската търговско-промишлена палата с цел предприемане на действия за заличаването му; за извършеното заличаване на търговското представителство се уведомяват органите за административен контрол на чужденците в Република Б..

Настоящият съдебен състав намира, че в хода на проведеното съдебно производство, жалбоподателят обори изводите на административния орган, направени в оспорения отказ, в съответствие с дадените му указания по чл. 170, ал. 2 от АПК в определението за насрочване на делото.

Очевидно е в случая, че се установява основаната цел, мотивирала Б. М. К. да поиска издаване на виза тип „D“, за да се установи в Република Б., а именно да развива бизнес отношения с български партньори, чрез регистрираното търговско представителство на турското дружество А. Г. А. Е. Е. И. И. Ве Тиджарет Л. Ш., чиито собственик и управител е той.

По силата на чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ, виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни може да бъде издадена на чужденец, който желае да получи разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република Б. на едно от основанията, посочени в този закон.

Съдът намира за доказано, че дружеството, регистрирало търговско представителство на територията на страната, покрива изискванията чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ.

Видно от цитираните по-горе решение и сертификат за вписване на търговското представителство на чуждестранното дружество в регистъра на БТПП, същото се представлява по право единствено от Б. М. К.. Следва да се отбележи, че К. е един от собствениците и представляващите на турското дружество.

Видно от представените данъчни декларации за 2023 г. и 2024 г., турското дружество е реализирало значителни приходи надвишаващи многократно изискуемият оборот от 100 000 лв., през всяка едно от последните две години, преди издаването на сертификата от БТПП.

Турското дружество е било и данъчно изрядно, към момента на подаването заявлението за издаване на виза от Б. М. К., видно от съответните удостоверения, издадени от турската данъчна и приходна администрация.

Доказана е и осъществявана дейност от страна на търговският представител. Същият е представил подробен отчет (декларация) за извършените от него дейности в Б. през 2024 г. и 2025 г.

Б. М. К. е имал осигурено жилище на адрес гр. С., [улица], вх. А, ет. 3, ателие 9, на който е и адреса на търговското представителство на турското дружество. *Налице е валиден договор за наем и съгласие от собственика той да се регистрира на този адрес.*

Съгласно чл. 19, във връзка с чл. 14, ал. 1, т. 3 от ППЗЧРБ, за получаване право на продължително пребиваване на основание чл. 24, ал. 1, т. 6 ЗЧРБ чужденецът прилага доказателства за осигурено жилище. *Нито в ЗЧРБ, нито в правилника за прилагане на закона съществува изискване чужденецът, кандидатстващ за разрешение за продължително пребиваване, да е длъжен да пребивава постоянно* на декларирания от него адрес или за някакъв минимален срок (за разлика от изискването по чл. 25, ал. 1, т. 5 от ЗЧРБ, когато се кандидатства за разрешение за постоянно пребиваване). Достатъчно е да са налице данни, за това, че кандидатстващия за получаване на разрешение за продължително пребиваване да има на територията на страната жилище, което той може да обитава безпрепятствено, когато реши.

Този извод кореспондира с духа на разпоредбата на чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ, уреждаща въпроса с продължителното пребиваване на лица, представители на чуждестранни търговски дружества. Очевидно, че такива представители, получили право на продължително пребиваване в страната на посоченото основание, не могат да бъдат задължени да пребивават непрекъснато физически на декларирания адрес. Целта на законодателя е да се даде възможност на тези лица да пребивават безпрепятствено на територията на страната, когато е необходимо във връзка с търговските дела на представляваните от тях дружества. Логиката на такова разрешение е да се улесни и стимулира бизнеса, което да се отрази положително на икономическото развитие на Б.. Според настоящият съдебен състав Б. М. К. доказва на съдебното производство истинската цел, условията и намеренията за пребиваването си в страната, поради което следва да се приеме, че административният орган неправилно е отказал издаване на виза тип „D“.

По изложените съображения съдът намира, че оспорения акт е издаден от компетентен орган, в предписаната от закона форма, при спазване на административно-производствените правила, но при несъответствие с материално-правни разпоредби и на целта на закона, поради което жалбата да бъде отменен, а преписката да се върне на съветник-консул при генералното консулство на Република Б. в [населено място], Република Т., за ново разглеждане на подаденото на 07.01.2026 г. от Б. М. К., гражданин на Република Т., заявление издаване на виза за дългосрочно пребиваване. При новото разглеждане административният орган следва да съобрази мотивите, изложени в настоящето решение и при липса на други законови пречки да издаде искания административен акт.

Съдът намира, че следва да подчертае, че съветник-консул при генералното консулство на Република Б. в [населено място], Република Т., следва да разгледа отново заявлението, подадено на 07.01.2026 г., от Б. М. К., гражданин на Република Т., а не на същия да се дават указания, за подаване на ново заявление.

По отношение на направените разноски, предвид на факта, че оспорващия, чрез процесуалния си представител е поискал присъждането на такива, съдът дължи присъждането им.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, пр. 1, във връзка с чл. 173, ал. 2 от АПК, **Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав,**

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Б. М. К., гражданин на Република Т., чрез адвокат К. Г. отказ от

13.03.2025 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“ на съветник-консул, при генералното консулство на Република Б. в [населено място], Република Т..

ВРЪЩА делото като преписка на съветник-консул при генералното консулство на Република Б. в [населено място], Република Т., за ново разглеждане на подаденото на 07.01.2026 г. от Б. М. К., гражданин на Република Т., заявление издаване на виза за дългосрочно пребиваване. При новото разглеждане административният орган следва да съобрази мотивите, изложени в настоящето решение и при липса на други законови пречки да издаде искания административен акт.

На основание чл. 174 от АПК, съдът определя 20-дневен срок, от влизане в сила на настоящето решение, за издаване на искания административен акт – виза за дългосрочно пребиваване.

ОСЪЖДА Министерство на Вършните Работи да заплати на Б. М. К., гражданин на Република Б., на основание чл. 143, ал. 1 от АПК сумата от 725,11 (седемстотин двадесет и пет евро и единадесет евроцента) лева, представляваща адвокатско възнаграждение и държавна такса.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република Б..